

Sbírka soudních rozhodnutí

ROZSUDEK TRIBUNÁLU (třetího senátu)

14. dubna 2021 *

„(Průmyslový) vzor Společenství – Hromadná přihláška (průmyslových) vzorů Společenství představujících tělocvičné nebo sportovní přístroje a zařízení – Právo přednosti – Článek 41 nařízení (ES) č. 6/2002 – Přihláška na základě smlouvy o patentové spolupráci – Článek 4 Pařížské úmluvy na ochranu průmyslového vlastnictví – Lhůta přednosti“

Ve věci T-579/19,

The KaiKai Company Jaeger Wichmann GbR, se sídlem v Mnichově (Německo), zastoupená J. Hellmann-Cordner, advokátkou,

žalobkyně,

proti

Úřadu Evropské unie pro duševní vlastnictví (EUIPO), zastoupenému D. Walickou, jako zmocněnkyní,

žalovanému,

jejímž předmětem je žaloba podaná proti rozhodnutí třetího odvolacího senátu EUIPO ze dne 13. června 2019 (věc R 573/2019-3), týkajícímu se přihlášky tělocvičných nebo sportovních přístrojů a zařízení k zápisu jako (průmyslových) vzorů Společenství, pro niž je uplatněno právo přednosti mezinárodní patentové přihlášky podané na základě smlouvy o patentové spolupráci,

TRIBUNÁL (třetí senát),

ve složení A. M. Collins, předseda, G. De Baere a G. Steinfatt (zpravodajka), soudci,

vedoucí soudní kanceláře: E. Coulon,

s přihlédnutím k žalobě došlé kanceláři Tribunálu dne 20. srpna 2019,

s přihlédnutím k vyjádření k žalobě došlému kanceláři Tribunálu dne 15. listopadu 2019,

s ohledem na to, že účastníci řízení ve lhůtě tří týdnů od okamžiku, kdy jim bylo doručeno sdělení o ukončení písemné části řízení, nepodali žádost o konání jednání, a poté, co za těchto okolností na základě čl. 106 odst. 3 jednacího řádu Tribunálu stanovil, že bude rozhodováno bez konání ústní části řízení,

vydává tento

* Jednací jazyk: němčina.

Rozsudek

Právní rámec

Mezinárodní právo

- 1 Pařížská úmluva na ochranu průmyslového vlastnictví byla podepsána v Paříži (Francie) dne 20. března 1883, naposledy byla revidována ve Stockholmu (Švédsko) dne 14. července 1967 a pozměněna dne 28. září 1979 (*Recueil des traités des Nations unies*, sv. 828, č. 11851, s. 305, dále jen „Pařížská úmluva“). Všechny členské státy Evropské unie jsou smluvními stranami této úmluvy.
- 2 Článek 4 oddíl A odst. 1 Pařížské úmluvy stanoví:

„Kdo řádně podá žádost o patent na vynález (příhlášku vynálezu), o užitný vzor, o průmyslový vzor nebo model, o tovární nebo obchodní známku v jedné z [zemí, které jsou smluvními stranami Pařížské úmluvy], nebo jeho právní nástupce, bude ve lhůtách níže uvedených požívat prioritního práva [práva přednosti] při podání přihlášky v ostatních zemích.“
- 3 Článek 4 oddíl C odst. 1 Pařížské úmluvy zní následovně:

„Shora uvedené prioritní lhůty [lhůty přednosti] činí dvanáct měsíců pro patenty na vynálezy a pro užitné vzory a šest měsíců pro průmyslové vzory nebo modely a pro tovární nebo obchodní známky.“
- 4 Článek 4 oddíl E Pařížské úmluvy stanoví:

„(1) Je-li v některé zemi přihlášen průmyslový vzor nebo model na podkladě prioritního práva [práva přednosti] založeného na přihlášce užitného vzoru, platí pouze prioritní lhůta [lhůta přednosti] stanovená pro průmyslové vzory nebo modely.

(2) Kromě toho je přípustno přihlásit v některé zemi užitný vzor na podkladě prioritního práva [práva přednosti] založeného podáním žádosti o patent a naopak.“
- 5 Dohoda o obchodních aspektech práv k duševnímu vlastnictví (TRIPS), která je přílohou 1 C Dohody o zřízení Světové obchodní organizace (WTO), byla uzavřena v Marrákeši (Maroko) dne 15. dubna 1994 a byla schválena rozhodnutím Rady 94/800/ES ze dne 22. prosince 1994 o uzavření dohod jménem Evropského společenství s ohledem na oblasti, které jsou v jeho pravomoci, v rámci Uruguayského kola mnohostranných jednání (1986–1994) (Úř. věst. 1994, L 336, s. 1; Zvl. vyd. 11/21, s. 80) (dále jen „Dohoda TRIPS“). Smluvními stranami Dohody TRIPS jsou členové WTO, včetně všech členských států Evropské unie, jakož i samotná Evropská unie.
- 6 Článek 2 Dohody TRIPS, nadepsaný „Úmluvy o duševním vlastnictví“, stanoví:

„1. Pokud jde o části II, III a IV této Dohody, budou Členové dodržovat články 1 až 12 a 19 Pařížské úmluvy [na ochranu průmyslového vlastnictví, revidované ve Stockholmu dne 14. července 1967].

2. Žádné ustanovení částí I až IV této Dohody se nedotkne povinností, které mohou mít vzájemně Členové na základě Pařížské úmluvy [...].“
- 7 Smlouva o patentové spolupráci byla uzavřena ve Washingtonu dne 19. června 1970 a byla naposledy změněna dne 3. října 2001 (*Recueil des traités des Nations unies*, svazek 1160, č. 18336, s. 231, dále jen „Smlouva PCT“). Všechny členské státy Unie jsou smluvními stranami Smlouvy PCT.

8 Článek 1 odst. 2 Smlouvy PCT stanoví:

„Žádné ustanovení Smlouvy nelze vykládat tak, že by to bylo na úkor práv podle ustanovení Pařížské úmluvy na ochranu průmyslového vlastnictví občana země, která je členem této úmluvy, nebo toho, kdo má v takové zemi pobyt.“

9 Článek 2 písm. i) a ii) Smlouvy PCT stanoví:

„Pro účely této Smlouvy a Prováděcího předpisu, pokud není výslovně uvedeno jinak:

i) pojmem ‚příhláška‘ se rozumí přihláška na ochranu vynálezu; všechny [všemi] odkazy na ‚příhlášku‘ se rozumějí odkazy na přihlášky o udělení patentu na vynález, autorského osvědčení na vynález, osvědčení na užitný vzor, užitého vzoru, dodatkového patentu nebo osvědčení na vynález a dodatkového osvědčení na užitný vzor;

ii) odkazy na pojem ‚patent‘ se rozumějí odkazy na patent na vynález, na autorské osvědčení na vynález, na osvědčení na užitný vzor, na užitný vzor, na dodatkový patent nebo osvědčení, na dodatkové autorské osvědčení na vynález a na dodatkové osvědčení na užitný vzor [...]“

10 Článek 3 odst. 1 Smlouvy PCT zní následovně:

„Příhlášky na ochranu vynálezů v kterémkoliv smluvním státě mohou být podávány jako mezinárodní přihlášky podle této Smlouvy.“

Unijní právo

11 Článek 41 odst. 1 nařízení Rady (ES) č. 6/2002 ze dne 12. prosince 2001 o (průmyslových) vzorech Společenství (Úř. věst. 2002, L 3, s. 1; Zvl. vyd. 13/27, s. 142) zní následovně:

„Osoba, která řádně podala přihlášku (průmyslového) vzoru nebo užitého vzoru v některém nebo pro některý členský stát Pařížské úmluvy [na ochranu] průmyslového vlastnictví nebo Dohody o zřízení Světové obchodní organizace nebo její právní nástupce požívají pro účely podání přihlášky zapsaného (průmyslového) vzoru Společenství pro stejný (průmyslový) vzor nebo užitný vzor právo přednosti po dobu šesti měsíců ode dne podání první přihlášky.“

Skutečnosti předcházející sporu

12 Dne 24. října 2018 podala žalobkyně, společnost The KaiKai Company Jaeger Wichmann GbR, u Úřadu Evropské unie pro duševní vlastnictví (EUIPO) na základě nařízení č. 6/2002 hromadnou přihlášku k zápisu týkající se dvanácti (průmyslových) vzorů Společenství. Výrobky, ve kterých mají být tyto (průmyslové) vzory ztělesněny, náležejí do třídy 21-02 ve smyslu Locarnské dohody ze dne 8. října 1968 zřizující Mezinárodní třídění pro průmyslové vzory, v platném znění, a odpovídají následujícímu popisu: „Tělocvičné nebo sportovní přístroje a zařízení“. Žalobkyně uplatnila pro všechny tyto (průmyslové) vzory právo přednosti založené na mezinárodní patentové přihlášce PCT/EP2017/077469 podané dne 26. října 2017 k Evropskému patentovému úřadu (EPO).

13 Dopisem ze dne 31. října 2018 průzkumový referent EUIPO informoval žalobkyni, že hromadné přihlášce bylo v plném rozsahu vyhověno, ale že uplatňované právo přednosti bylo zamítnuto pro všechny (průmyslové) vzory vzhledem k tomu, že den, kdy byla podána dřívější přihláška, předchází o více než šest měsíců dni, kdy byla podána hromadná přihláška.

- 14 Vzhledem k tomu, že žalobkyně trvala na uplatnění práva přednosti a požádala o rozhodnutí, proti kterému lze podat odvolání, průzkumový referent rozhodnutím ze dne 16. ledna 2019 zamítl právo přednosti pro všechny (průmyslové) vzory Společenství.
- 15 Na podporu svého rozhodnutí průzkumový referent uvedl, přičemž vycházel z bodu 6.2.1.1 metodických pokynů týkajících se průzkumu zapsaných (průmyslových) vzorů Společenství ze dne 1. října 2018 (dále jen „metodické pokyny EUIPO“), že i když přihláška na základě Smlouvy PCT může v zásadě založit právo přednosti na základě článku 41 nařízení č. 6/2002, jelikož široká definice pojmu „patent“ uvedená v článku 2 Smlouvy PCT zahrnuje rovněž užité vzory, tato přihláška rovněž podléhá lhůtě přednosti šesti měsíců, která v projednávané věci nebyla dodržena.
- 16 Dne 14. března 2019 podala žalobkyně u EUIPO proti rozhodnutí průzkumového referenta odvolání na základě článků 55 až 60 nařízení č. 6/2002.
- 17 Rozhodnutím ze dne 13. června 2019 (dále jen „napadené rozhodnutí“) třetí odvolací senát EUIPO odvolání podané žalobkyní proti rozhodnutí průzkumového referenta zamítl. Tento odvolací senát měl v podstatě za to, průzkumový referent použil správně čl. 41 odst. 1 nařízení č. 6/2002, který věrně odráží ustanovení Pařížské úmluvy.
- 18 V tomto ohledu odvolací senát konstatoval, že v souladu s čl. 4 oddílem A odst. 1 a čl. 4 oddílem C odst. 1 Pařížské úmluvy ten, kdo na vnitrostátní úrovni řádně podá žádost o užitný vzor nebo o průmyslový vzor nebo model, bude požívat práva přednosti po dobu dvanácti měsíců pro patenty na vynálezy a pro užité vzory a šesti měsíců pro průmyslové vzory nebo modely a pro tovární nebo obchodní známky. Kromě toho z čl. 4 oddílu E odst. 1 této úmluvy vyplývá, že v případě pozdější přihlášky (průmyslového) vzoru lze právo přednosti pro přihlášku užitého vzoru uplatnit pouze ve lhůtě přednosti šesti měsíců stanovené pro průmyslové vzory nebo modely. Naproti tomu v souladu s čl. 4 oddílem E odst. 2 uvedené úmluvy je možné uplatnit právo přednosti patentové přihlášky pro pozdější přihlášku užitého vzoru ve lhůtě přednosti dvanácti měsíců použitelné na užité vzory a patenty a naopak. Odvolací senát měl za to, že Pařížská úmluva tedy neobsahuje žádné ustanovení, podle kterého by přihláška patentu zakládala právo přednosti pro přihlášku (průmyslového) vzoru.
- 19 Odvolací senát rovněž konstatoval, že se článek 4 Pařížské úmluvy použije v souladu s čl. 2 odst. 1 Dohody TRIPS *mutatis mutandis* na Unii, která je členem WTO. Měl však za to, že Pařížská úmluva nemá přednost před ustanoveními nařízení č. 6/2002, jelikož toto nařízení není zvláštní dohodou ve smyslu článku 19 uvedené úmluvy. Namítatelnost práva přednosti tedy musí být podle něj posuzována pouze s ohledem na uvedené nařízení.
- 20 Odvolací senát měl dále za to, že znění článku 41 nařízení č. 6/2002 je jednoznačné, že podle něj je lhůta přednosti šest měsíců ode dne, kdy byla podána dřívější přihláška a že právo přednosti vyplývá výlučně z řádného podání přihlášky (průmyslového) vzoru nebo užitého vzoru, a nikoli z přihlášky patentu. Odvolací senát, který vycházel z bodu 6.2.1.1 metodických pokynů EUIPO, připustil, že pojem „užitý vzor“ musí být vykládán v širokém smyslu tak, že zahrnuje mezinárodní patentové přihlášky podané na základě Smlouvy PCT, neboť posledně uvedené přihlášky zahrnují užité vzory v souladu s definicí uvedenou v čl. 2 písm. ii) Smlouvy PCT. Podle odvolacího senátu však tento široký výklad nemůže mít žádný vliv na délku zákonné šestiměsíční lhůty přednosti, takže právo přednosti přihlášky patentu podané na základě Smlouvy PCT musí být uplatněno rovněž v této lhůtě.
- 21 Kromě toho měl odvolací senát za to, že neexistuje žádný rozpor mezi dvěma usneseními Bundespatentgericht (Spolkový patentový soud, Německo) ze dne 10. listopadu 1967 uplatněnými žalobkyní a článkem 41 nařízení č. 6/2002, neboť se tato usnesení týkají uplatnění práv přednosti pro pozdější přihlášky užitých vzorů, a nikoli pro přihlášky (průmyslových) vzorů.

- 22 Odvolací senát měl tedy za to, že žalobkyně mohla právo přednosti mezinárodní patentové přihlášky podané na základě Smlouvy PCT dne 26. října 2017 uplatnit pouze ve lhůtě šesti měsíců od tohoto dne, a sice do 26. dubna 2018.

Návrhová žádání účastníků řízení

- 23 Žalobkyně navrhuje, aby Tribunál:

- napadené rozhodnutí zrušil,
- zrušil rozhodnutí průzkumového referenta ze dne 16. ledna 2019 v rozsahu, v němž nebylo uznáno právo přednosti pro (průmyslové) vzory Společenství č. 5807179-0001-0012; uznal uplatněné právo přednosti ze dne 26. října 2017 a provedl opravu zveřejnění (průmyslových) vzorů Společenství s uvedením práva přednosti;
- uložil EUIPO, aby jí vrátil poplatek za odvolání;
- uložil EUIPO náhradu nákladů řízení;
- podpůrně nařídil konání jednání.

- 24 EUIPO navrhuje, aby Tribunál:

- žalobu zamítl;
- uložil žalobkyni náhradu nákladů řízení.

Právní otázky

K přípustnosti

- 25 Druhý bod návrhových žádání žalobkyně obsahuje dvě části. V první části se žalobkyně domáhá zrušení rozhodnutí průzkumového referenta ze dne 16. ledna 2019 v rozsahu, v němž pro dotčené (průmyslové) vzory Společenství nebylo uznáno právo přednosti dřívejší mezinárodní patentové přihlášky.
- 26 V tomto ohledu je třeba připomenout, že podle čl. 61 odst. 1 a 3 nařízení č. 6/2002 lze žalobu k Tribunálu, který má pravomoc zrušit nebo změnit napadené rozhodnutí, podat proti napadenému rozhodnutí, a nikoli proti rozhodnutí průzkumového referenta.
- 27 Kromě toho je podle čl. 61 odst. 6 téhož nařízení EUIPO povinen provést nezbytná opatření, aby vyhověl rozhodnutí Tribunálu. Vzhledem k tomu, že rozhodnutí průzkumového referenta ze dne 16. ledna 2019 bylo předmětem odvolání, které vedlo k napadenému rozhodnutí, bude v případě zrušení napadeného rozhodnutí příslušet odvolacímu senátu, aby toto rozhodnutí přezkoumal s ohledem na tento rozsudek.
- 28 První část druhého bodu návrhových žádání tedy musí být odmítnuta jako nepřípustná.
- 29 Pokud jde o druhou část druhého bodu návrhových žádání, v níž se žalobkyně domáhá toho, aby Tribunál uznal uplatněné právo přednosti a provedl opravu zveřejnění dotčených (průmyslových) vzorů Společenství s uvedením zmíněného práva přednosti, je třeba připomenout, že v rámci žaloby podané k unijnímu soudu proti rozhodnutí odvolacího senátu EUIPO vyplývá z čl. 61 odst. 6 nařízení

č. 6/2002, že Tribunálu nepřísluší ukládat příkazy EUIPO, jemuž přísluší vyvodit důsledky z výroku a odůvodnění rozsudků vydaných Tribunálem [v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 27. února 2018, Gramberg v. EUIPO – Mahdavi Sabet (Pouzdro na mobilní telefon), T-166/15, EU:T:2018:100, bod 96; v tomto smyslu a obdobně viz rovněž rozsudek ze dne 25. listopadu 2015, Jaguar Land Rover v. OHIM (Tvar auta), T-629/14, nezveřejněný, EU:T:2015:878, bod 10].

- 30 Druhá část druhého bodu návrhových žádání žalobkyně je tudíž nepřipustná, a tento bod návrhových žádání je tedy v plném rozsahu nepřipustný.
- 31 Pokud jde o pátý bod návrhových žádání žalobkyně, předložený podpůrně, je třeba konstatovat, že žádost o konání jednání uvedená v žalobě je předčasná s ohledem na ustanovení jednacího řádu Tribunálu. Z judikatury totiž vyplývá, že žádosti o nařízení jednání, jakož i přezkum Tribunálu týkající se účelnosti konání takového jednání mohou být podány až poté, co po ukončení písemné části řízení mají účastníci řízení a Tribunál k dispozici všechny písemnosti ve spise a argumentaci všech účastníků řízení, aby se mohli k účelnosti jednání vyjádřit [v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 26. října 2017, Erdinger Weißbräu Werner Brombach v. EUIPO (Tvar velké sklenice), T-857/16, nezveřejněný, EU:T:2017:754, bod 13; obdobně viz rovněž rozsudek ze dne 3. března 2015, Schmidt Spiele v. OHIM (Ztvárnění desek pro společenské hry), T-492/13 a T-493/13, EU:T:2015:128, bod 10].
- 32 Kancelář Tribunálu v dopise ze dne 18. listopadu 2019, v němž bylo žalobkyni doručeno vyjádření k žalobě a sděleno ukončení písemné části řízení, upozornila žalobkyni na ustanovení článku 106 jednacího řádu a uvedla, že lhůta k podání žádosti o konání jednání běží pouze jednou, a to od okamžiku uvedeného doručení. Žalobkyně však ve lhůtě tří týdnů stanovené v uvedeném ustanovení novou žádost o konání jednání nepodala.
- 33 Za těchto okolností Tribunál na základě čl. 106 odst. 3 jednacího řádu stanovil, že bude rozhodováno bez konání ústní části řízení.

K věci samé

- 34 Na podporu své žaloby žalobkyně uplatňuje dva důvody, z nichž první vychází z podstatného porušení procesních ustanovení a druhý z porušení nařízení č. 6/2002 ve spojení s prováděcími předpisy v souladu s čl. 61 odst. 2 uvedeného nařízení.
- 35 Tribunál má za to, že je vhodné přezkoumat nejprve druhý žalobní důvod předložený žalobkyní. Tento důvod musí být chápán v tom smyslu, že vychází z nesprávného výkladu a použití čl. 41 odst. 1 nařízení č. 6/2002. Ačkoli je pravda, že nadpis II žaloby zní „Nepoužitelnost článku 41 [nařízení č. 6/2002]“, žalobkyně v bodech 12 a 21 žaloby upřesňuje, že „uplatňuje zvláště [...] porušení nařízení [č. 6/2002] ve spojení s prováděcími předpisy v souladu s čl. 61 odst. 2 [tohoto nařízení č. 6/2002]“ a že „má za to, že je v projednávané věci zvláště důležité, aby byla při výkladu ustanovení [uvedeného nařízení] zohledněna všechna relevantní ustanovení Pařížské úmluvy“.
- 36 Žalobkyně v podstatě tvrdí, že odvolací senát neprávem dospěl k závěru, že k uplatnění práva přednosti pro dvanáct (průmyslových) vzorů Společenství, kterých se týká hromadná přihláška k zápisu ze dne 24. října 2018, jež je založeno na mezinárodní patentové přihlášce ze dne 26. října 2017, došlo po uplynutí lhůty. V tomto ohledu se žalobkyně odvolává na dvanáctiměsíční lhůtu přednosti pro patenty stanovenou v Pařížské úmluvě a tvrdí, že lhůta šesti měsíců stanovená v nařízení č. 6/2002 pro užité vzory není v projednávané věci použitelná.
- 37 Druhý žalobní důvod obsahuje dvě části. Zprvce žalobkyně odvolacímu senátu vytýká, že pochybil, když měl za to, že všechny přihlášky podané na základě Smlouvy PCT spadají pod pojem „užitný vzor“ ve smyslu čl. 41 odst. 1 nařízení č. 6/2002.

- 38 Zadruhé žalobkyně tvrdí, že s ohledem na neexistenci jasného pravidla v nařízení č. 6/2002, pokud jde o právo přednosti vyplývající z mezinárodní patentové přihlášky, měl odvolací senát zohlednit relevantní ustanovení Pařížské úmluvy, která tvoří základ pro uvedené nařízení. Vzhledem k tomu, že čl. 4 oddíl C odst. 1 této úmluvy stanoví pro patenty dvanáctiměsíční lhůtu přednosti a uvedená úmluva je založena na zásadě, podle které je dřívější přihláška určující pro lhůtu přednosti, pokud se právo přednosti zakládá na právu odlišné povahy, nezávisle na povaze práva, kterého se týká pozdější přihláška, odvolací senát neměl uplatnit lhůtu šesti měsíců.
- 39 Úvodem je třeba uvést, že odvolací senát v napadeném rozhodnutí uznal, že právo přednosti vyplývá z mezinárodní patentové přihlášky podané na základě Smlouvy PCT. Odvolací senát v tomto ohledu vycházel z bodu 6.2.1.1 metodických pokynů EUIPO, který uvádí, že pro průzkum zapsaných (průmyslových) vzorů Společenství „právo přednosti mezinárodní přihlášky podané na základě [Smlouvy PCT] může být uplatněno na základě článku 2 této smlouvy, který pojem ‚patent‘ definuje v širokém slova smyslu tak, že zahrnuje užité vzory“.
- 40 V důsledku toho odvolací senát uznal, že mezinárodní patentová přihláška PCT/EP2017/077469, kterou žalobkyně podala dne 26. října 2017, zakládá právo přednosti v rámci pozdější přihlášky (průmyslových) vzorů Společenství. Toto konstatování není v projednávané věci zpochybněno.

K první části druhého žalobního důvodu, vycházející z nesprávného výkladu pojmu „užitný vzor“ uvedeného v čl. 41 odst. 1 nařízení č. 6/2002

- 41 V první části druhého žalobního důvodu žalobkyně tvrdí, že odvolací senát neprávem přijal extenzivní výklad pojmu „užitný vzor“ uvedeného v čl. 41 odst. 1 nařízení č. 6/2002, a to na základě nesprávného výkladu článku 2 Smlouvy PCT.
- 42 Zpochybňuje výklad EUIPO, podle kterého je přihláška podaná na základě Smlouvy PCT pouze přihláškou užitého vzoru, nebo je přinejmenším rovnocenná přihlášce užitého vzoru. Článek 2 písm. ii) Smlouvy PCT uplatněný EUIPO podle ní nedefinuje pojem „přihláška podaná na základě Smlouvy PCT“ jako takový. Mezinárodní patentová přihláška je přihláškou patentu a zároveň přihláškou užitého vzoru.
- 43 EUIPO argumenty žalobkyně zpochybňuje.
- 44 Úvodem je třeba konstatovat, že argumentace žalobkyně je nejednoznačná. Žalobkyně totiž zpochybňuje extenzivní výklad odvolacího senátu, pokud jde o pojem „užitný vzor“, zatímco jak vyplývá z bodu 39 výše, tento výklad umožnil odvolacímu senátu konstatovat, že mezinárodní patentová přihláška může založit právo přednosti ve smyslu čl. 41 odst. 1 nařízení č. 6/2002. Jak uvedl odvolací senát v bodě 16 napadeného rozhodnutí, znění uvedeného ustanovení výslovně nestanoví existenci práva přednosti vyplývajícího z podání mezinárodní patentové přihlášky. Právo přednosti uplatňované žalobkyní v rámci její pozdější přihlášky (průmyslových) vzorů bylo tedy zkoumáno pouze na základě širokého výkladu uvedeného pojmu použitého EUIPO. Jak uvádí EUIPO ve vyjádření k žalobě, argumentace žalobkyně jí tedy nepřináší žádný prospěch a musí být odmítnuta.
- 45 V každém případě je třeba zdůraznit, že podle definice uvedené v čl. 2 písm. ii) Smlouvy PCT „odkazy na pojem ‚patent‘ se rozumějí odkazy na patent na vynález, na autorské osvědčení na vynález, na osvědčení na užité vzor, na užité vzor [...]“. Z toho vyplývá, že přihlášky patentu podané na základě Smlouvy PCT zahrnují užité vzory, jak uvedl odvolací senát v bodě 16 napadeného rozhodnutí.
- 46 Je pravda, jak správně tvrdí žalobkyně, že toto konstatování neznamená totožnost pojmů „patent“ a „užitný vzor“, a neznamená ani to, že pojem „užitný vzor“ zahrnuje pojem „patent“.

- 47 V tomto ohledu je třeba uvést, že podle čl. 3 odst. 1 Smlouvy PCT mohou být přihlášky na ochranu vynálezů v kterémkoliv smluvním státě podávány jako mezinárodní přihlášky podle této smlouvy. Kromě toho čl. 2 písm. i) této smlouvy stanoví, že „všechny [všemi] odkazy na ‚přihlášku‘ se rozumějí odkazy na přihlášky o udělení patentu na vynález, autorského osvědčení na vynález, osvědčení na užitný vzor, užitého vzoru, dodatkového patentu nebo osvědčení na vynález a dodatkového osvědčení na užitný vzor“. Jeví se tak, že Smlouva PCT nerozlišuje podle jednotlivých práv, kterými různé určené státy poskytují ochranu vynálezu.
- 48 Za těchto okolností umožňuje extenzivní výklad EUIPO za účelem neodůvodněného vyloučení části přihlášek užitého vzoru přijmout všechny mezinárodní patentové přihlášky podané na základě Smlouvy PCT jako základ pro právo přednosti, čímž zabráňuje tomu, aby bylo bráněno právní ochraně práv průmyslového vlastnictví stanovené ve Smlouvě PCT. Ačkoli tak mezinárodní patentové přihlášky mohou zakládat právo přednosti pro (průmyslové) vzory na základě článku 41 nařízení č. 6/2002, nepřeměňuje to proto ještě přihlášky patentu na přihlášky užitého vzoru, ani je automaticky nepodřizuje pravidlům stanoveným pro přihlášky užitého vzoru.
- 49 S ohledem na předcházející úvahy je nutno konstatovat, že i když znění čl. 41 odst. 1 nařízení č. 6/2002 výslovně neuvádí uplatnění práva přednosti založeného na patentu, odvolací senát právem zohlednil v rámci uvedeného článku mezinárodní patentové přihlášky. Tento široký výklad uvedeného ustanovení je v souladu se systematikou Smlouvy PCT, která má zaručit v případě mezinárodní přihlášky rovnocennou ochranu užitných vzorů i patentů.
- 50 Z toho vyplývá, že odvolací senát nepochybil, když měl za to, že se uplatnění práva přednosti založeného na mezinárodní patentové přihlášce podané žalobkyní na základě Smlouvy PCT řídí čl. 41 odst. 1 nařízení č. 6/2002, pokud jde o otázku, zda právo přednosti může být založeno na takové mezinárodní patentové přihlášce.

Ke druhé části druhého žalobního důvodu, vycházející z nezohlednění čl. 4 oddílu C odst. 1 Pařížské úmluvy pro určení lhůty přednosti

- 51 Ve druhé části druhého žalobního důvodu má žalobkyně za to, že jelikož lhůta šesti měsíců stanovená v čl. 41 odst. 1 nařízení č. 6/2002 není v projednávané věci použitelná, měl odvolací senát použít pravidla Pařížské úmluvy, která v čl. 4 oddílu C odst. 1 stanoví pro právo přednosti založené na přihlášce patentu lhůtu dvanácti měsíců.

– K relevanci Pařížské úmluvy pro výklad článku 41 nařízení č. 6/2002

- 52 Žalobkyně nesouhlasí s výkladem nařízení č. 6/2002 provedeným odvolacím senátem, podle něhož jsou podmínky pro uplatnění práva přednosti tímto nařízením stanoveny taxativně a odrážejí ustanovení Pařížské úmluvy, takže není namístě na tuto úmluvu odkazovat.
- 53 Žalobkyně má za to, že jelikož v nařízení č. 6/2002 není jasné ustanovení týkající se podmínek umožňujících uplatnit právo přednosti na základě podání mezinárodní patentové přihlášky, musí být v rámci zápisného řízení u EUIPO zohledněna ustanovení Pařížské úmluvy.
- 54 EUIPO argumentaci žalobkyně zpochybňuje. Nařízení č. 6/2002 podle něj správně provádí relevantní pravidla Pařížské úmluvy týkající se (průmyslových) vzorů. Jednoznačné znění čl. 41 odst. 1 nařízení č. 6/2002 jasně vyjadřuje vůli unijního normotvůrce stanovit pro přihlášky (průmyslových) vzorů Společenství taxativní právní úpravu týkající se lhůty pro uplatnění práva přednosti. Přímé použití Pařížské úmluvy nebo její použití *per analogiam* tudíž není nezbytné, ani vhodné.

- 55 V tomto ohledu je třeba připomenout, že z ustálené judikatury vyplývá, že výklad ustanovení unijního práva vyžaduje, aby bylo zohledněno nejen znění takového ustanovení, ale i kontext, do něhož spadá, jakož i cíle a účel, které sleduje akt, jehož je součástí. Historie vzniku ustanovení unijního práva může rovněž poskytnout informace relevantní pro jeho výklad (viz rozsudek ze dne 11. listopadu 2020, EUIPO v. John Mills, C-809/18 P, EU:C:2020:902, bod 55 a citovaná judikatura).
- 56 Pokud jde o znění čl. 41 odst. 1 nařízení č. 6/2002, je třeba uvést, že neupravuje situaci, kdy je přihláška (průmyslového) vzoru podána při uplatnění práva přednosti založeného na přihlášce patentu, a neupravuje tedy ani lhůtu pro uplatnění práva přednosti v této situaci.
- 57 Na rozdíl od toho, co podle všeho uvádí EUIPO, tedy čl. 41 odst. 1 nařízení č. 6/2002 neupravuje vyčerpávajícím způsobem otázku týkající se lhůty, ve které může být uplatněno právo přednosti v rámci pozdější přihlášky (průmyslového) vzoru.
- 58 Pokud jde o historii vzniku čl. 41 odst. 1 nařízení č. 6/2002, je třeba uvést, že pasáže přípravných prací uvádějí, že cílem ustanovení uvedeného nařízení týkajících se práva přednosti je to, aby toto nařízení bylo v souladu s Pařížskou úmluvou, pokud jde o právo přednosti a lhůtu přednosti [viz návrh nařízení Evropského parlamentu a Rady o (průmyslových) vzorech Společenství ze dne 3. prosince 1993, COM(93) 342 final-COD 463, důvodová zpráva, část II, hlava IV, oddíl 2].
- 59 Vztah mezi právem přednosti stanoveným v čl. 41 odst. 1 nařízení č. 6/2002 a Pařížskou úmluvou se odráží rovněž v samotném znění tohoto ustanovení, které přiznává právo přednosti „osob[ě], která řádně podala přihlášku [...] v některém nebo pro některý členský stát Pařížské úmluvy [na ochranu] průmyslového vlastnictví nebo Dohody o zřízení Světové obchodní organizace [...]“. Tento odkaz umožňuje dospět k závěru, že článek 41 nařízení č. 6/2002 má zohledňovat povinnost založenou Pařížskou úmluvou a příslušející členům WTO, aby respektovali práva přednosti vyplývající z podání řádné žádosti o ochranu v některém ze států, které jsou smluvními stranami některé z těchto úmluv.
- 60 Vzhledem k tomu, že Unie je jakožto člen WTO smluvní stranou Dohody TRIPS, je totiž povinna vykládat své právní předpisy o duševním vlastnictví v co největším možném rozsahu ve světle znění a účelu uvedené dohody. Článek 2 odst. 1 Dohody TRIPS přitom stanoví, že pokud jde o části II, III a IV této Dohody, budou Členové dodržovat články 1 až 12 a 19 Pařížské úmluvy (pokud jde o ochranné známky, viz rozsudky ze dne 16. listopadu 2004, Anheuser-Busch, C-245/02, EU:C:2004:717, bod 42 a citovaná judikatura, a ze dne 11. listopadu 2020, EUIPO v. John Mills, C-809/18 P, EU:C:2020:902, bod 64). Toto konstatování, které vzešlo z judikatury v kontextu známkového práva, je použitelné i na právo (průmyslových) vzorů, neboť jak vyplývá z důvodové zprávy k návrhu nařízení Evropského parlamentu a Rady o (průmyslových) vzorech Společenství ze dne 3. prosince 1993, COM (93) 342 final-COD 463, pravidla o právu přednosti v nařízení č. 6/2002 byla vypracována *per analogiam* zejména s téměř totožnými ustanoveními návrhu nařízení o ochranné známce Společenství.
- 61 Kromě toho je třeba připomenout judikaturu Soudního dvora, podle níž platí, že i když Unie není smluvní stranou mezinárodní úmluvy uzavřené jejími členskými státy, ale je přesto povinna na základě mezinárodní smlouvy, jejíž je smluvní stranou, neklást překážky závazkům, které mají členské státy podle této úmluvy, musí být pojmy obsažené v aktu sekundárního unijního práva vykládány tak, aby zůstaly slučitelné s uvedenou úmluvou a smlouvou, s přihlédnutím rovněž ke kontextu, do něhož takové pojmy spadají a k účelu sledovanému příslušnými ustanoveními mezinárodních smluv v oblasti duševního vlastnictví, přičemž tato judikatura se použije nejen v oblasti známkového práva, ale rovněž v jiných oblastech práva duševního vlastnictví (v tomto smyslu a obdobně viz rozsudky ze dne 15. března 2012, SCF, C-135/10, EU:C:2012:140, body 50 a 56, a ze dne 15. listopadu 2012, Bericap Záródástechnikai, C-180/11, EU:C:2012:717, body 69 a 70).

- 62 Pokud jde o právo přednosti, je třeba uvést, že toto právo má svůj původ v článku 4 Pařížské úmluvy [pokud jde o právo přednosti stanovené v článku 29 nařízení Rady (ES) č. 40/94 ze dne 20. prosince 1993 o ochranné známce Společenství (Úř. věst. 1994, L 11, s. 1), viz rozsudek ze dne 15. listopadu 2001, *Signal Communications v. OHIM (TELEYE)*, T-128/99, EU:T:2001:266, bod 37].
- 63 Z toho vyplývá, že pokud jde o výklad čl. 41 odst. 1 nařízení č. 6/2002, je třeba zohlednit ustanovení Pařížské úmluvy.
- 64 Žalobkyně tedy právem tvrdí, že jelikož lhůta přednosti vyplývající z dřívější mezinárodní patentové přihlášky není v nařízení č. 6/2002 upravena, je třeba použít právní úpravu, na níž je toto nařízení založeno, a sice Pařížskou úmluvu, jejíž ustanovení týkající se určení lhůty pro uplatnění práva přednosti založeného na podání přihlášky patentu v rámci pozdější přihlášky (průmyslového) vzoru je třeba zohlednit jakožto referenční odkaz pro výklad tohoto nařízení a pro doplnění.
- 65 Konečně je třeba poznamenat, že odvolací senát – třebaže ze stejných důvodů jako žalobkyně připustil, že se Pařížská úmluva použije *mutatis mutandis* na Evropskou unii – měl v tomto kontextu za to, že tato úmluva nemá přednost před ustanoveními nařízení č. 6/2002 z důvodu, že toto nařízení není zvláštní dohodou ve smyslu článku 19 uvedené úmluvy a že namítatelnost práva přednosti musí být posuzována pouze s ohledem na uvedené nařízení.
- 66 Pokud jde přitom o otázku lhůty přednosti za takových okolností, jako jsou okolnosti projednávané věci, nejedná se o otázku přednosti Pařížské úmluvy před nařízením č. 6/2002. Jak totiž vyplývá z bodů 56 a 57 výše, cílem použití této úmluvy je vyplnit mezeru v uvedeném nařízení, které neupravuje lhůtu přednosti vyplývající z mezinárodní patentové přihlášky.
- *Ke lhůtě přednosti vyplývající z mezinárodní patentové přihlášky v souladu s článkem 4 Pařížské úmluvy*
- 67 Žalobkyně uplatňuje ustanovení článku 4 Pařížské úmluvy, zejména čl. 4 oddíl C odst. 1. Vzhledem k tomu, že se uplatnění práva přednosti v projednávané věci týká přihlášky podané na základě Smlouvy PCT, a tedy přihlášky patentu na vynálezy ve smyslu čl. 4 oddílu A odst. 1 Pařížské úmluvy, z toho podle ní vyplývá, že lhůta přednosti použitelná na podání její hromadné přihlášky (průmyslových) vzorů činí v souladu s čl. 4 oddílem C odst. 1 Pařížské úmluvy dvanáct měsíců.
- 68 EUIPO v podstatě namítá, že žalobkyně neprokázala, že Pařížská úmluva obsahuje pravidla týkající se sporné lhůty. Jednak neuplatňuje žádné ustanovení Pařížské úmluvy, které by specificky upravovalo uplatnění práva přednosti založeného na dřívější přihlášce patentu v rámci přihlášky (průmyslového) vzoru, a jednak tato úmluva nestanoví obecné pravidlo použitelné na všechny představitelné situace pozdější přihlášky.
- 69 Podle EUIPO Pařížská úmluva upravuje pouze dvě situace, v nichž lze uplatnit právo přednosti chráněného práva v rámci pozdější přihlášky chráněného práva jiné povahy. Obě tyto situace jsou upraveny v čl. 4 oddílu E uvedené úmluvy a v obou případech závisí lhůta na povaze pozdější přihlášky.
- 70 V tomto ohledu je nesporné, že žalobkyně v rámci přihlášky (průmyslového) vzoru uplatňuje právo přednosti založené na dřívější mezinárodní patentové přihlášce.
- 71 Použitelné lhůty přednosti přitom podle čl. 4 oddílu C odst. 1 Pařížské úmluvy závisejí na povaze dotčeného práva. Za předpokladu, že pozdější přihláška a přihláška, na níž je založeno uplatnění práva přednosti, mají stejný předmět, lhůta přednosti podle tohoto ustanovení činí dvanáct měsíců pro patent a užitný vzor, zatímco pro (průmyslový) vzor činí šest měsíců.

- 72 Jak správně konstatoval EUIPO, Pařížská úmluva neobsahuje žádné výslovné pravidlo týkající se lhůty přednosti použitelné na situaci, kdy se pozdější přihláška týká (průmyslového) vzoru, zatímco uplatnění práva přednosti se zakládá na dřívější mezinárodní patentové přihlášce.
- 73 EUIPO rovněž právem uvádí, že Pařížská úmluva v čl. 4 oddíl E odst. 1 obsahuje pravidlo, které stanoví, že lhůta přednosti stanovená pro pozdější právo je určující, je-li tímto pozdějším právem (průmyslový) vzor a je-li starším právem užitný vzor.
- 74 Naproti tomu, pokud jde o čl. 4 oddíl E odst. 2 Pařížské úmluvy, který stanoví, že podání přihlášky patentu může sloužit jako základ a založit právo přednosti s ohledem na pozdější podání přihlášky užitného vzoru a naopak, je třeba uvést, že toto ustanovení neposkytuje žádnou informaci, pokud jde o lhůtu přednosti, na rozdíl od toho, co podle všeho uvádí EUIPO.
- 75 Vyvstává tedy otázka, zda čl. 4 oddíl E odst. 1 Pařížské úmluvy jakožto jediné výslovné pravidlo týkající se případu dvou následných přihlášek týkajících se práv, s nimiž jsou spojeny různé lhůty přednosti, odráží obecné pravidlo, podle kterého je určující lhůta přednosti vyplývající z povahy pozdějšího práva, nebo zda se naopak jedná o výjimku z obecného pravidla, podle kterého délku lhůty přednosti určuje povaha staršího práva.
- 76 Žalobkyně, která se odvolává na dvě usnesení Bundespatentgericht (Spolkový patentový soud) ze dne 10. listopadu 1967 a články z německé právní nauky, uvádí, že pokud jde o lhůtu přednosti, je třeba v případě uplatnění práv přednosti pro chráněná práva různé povahy vycházet ze staršího práva. Bundespatentgericht (Spolkový soudní dvůr) v uvedených usneseních cituje zejména memorandum k dodatečnému aktu z Bruselu (Denkschrift zur Brüsseler Zusatzakte), což je vysvětlující dokument z roku 1903 týkající se revize Pařížské úmluvy na ochranu průmyslového vlastnictví z roku 1883 na konferenci v Bruselu v roce 1900, z něhož vyplývá, že systematika přednostních práv na mezinárodní úrovni spočívá v umožnění osobám, které chtějí získat mezinárodní ochranu průmyslových práv, aby postupovaly po etapách, přičemž přihláška v jiných státech bude záviset na úspěchu první přihlášky, obvykle tuzemské. Podle uvedeného dokumentu měla být z tohoto hlediska lhůta pro uplatnění práva přednosti založeného na patentu prodloužena ze šesti na dvanáct měsíců, neboť zejména v Německu první fáze přezkumu možnosti ochrany patentu již sama o sobě trvala sedm měsíců.
- 77 Z logiky vlastní systému přednostních práv vyplývá, že délku lhůty přednosti zpravidla určuje povaha staršího práva. V tomto ohledu je třeba uvést, že důvod, proč je podle čl. 4 oddíl C odst. 1 Pařížské úmluvy lhůta přednosti použitelná na patenty a užitné vzory delší než lhůta použitelná na (průmyslové) vzory, jakož i na ochranné známky, vyplývá ze složitější povahy patentů a užitných vzorů. Vzhledem k tomu, že podle čl. 4 oddíl C odst. 2 Pařížské úmluvy začíná lhůta přednosti běžet od podání první přihlášky a že řízení o zápisu patentů nebo užitných vzorů je delší než řízení o zápisu (průmyslových) vzorů nebo ochranných známek, by totiž hrozilo, že právo přednosti vyplývající z přihlášky patentu nebo užitného vzoru zanikne, pokud by stejná relativně krátká lhůta šesti měsíců byla uplatněna na všechna práva, která mohou založit právo přednosti. Výhoda, kterou má právo přednosti poskytnout, přitom spočívá v tom, že umožňuje přihlašovatelovi vyhodnotit vyhlídky na získání ochrany pro dotýčný vynález na základě dřívější přihlášky patentu podané v určitém státě před tím, než případně prostřednictvím pozdější přihlášky bude usilovat o získání ochrany v jiném státě, když učiní nezbytné kroky a přípravné práce a vynaloží s tím související náklady a skuteční formality. Pokud jde o ochranné známky, Tribunál v tomto ohledu již připomněl, že autoři Pařížské úmluvy chtěli umožnit, aby určitá osoba, které svědčí právo v některém státě, který je smluvní stranou této úmluvy, mohla vzhledem k nemožnosti přihlásit ochrannou známku současně ve všech těchto státech požádat o její zápis postupně v uvedených státech, čímž by tak byl dán mezinárodní rozměr ochrany získané v jednom z těchto států, aniž by bylo třeba splnit celou řadu formalit (rozsudek ze dne 15. listopadu 2001, TELEYE, T-128/99, EU:T:2001:266, bod 38).

- 78 Kromě toho se jeví jako koherentní, že délku lhůty přednosti určuje povaha staršího práva, neboť – jak konstatoval Tribunál v kontextu známkového práva (rozsudek ze dne 15. listopadu 2001, TELEYE, T-128/99, EU:T:2001:266, bod 42) – právo přednosti zakládá přihláška tohoto staršího práva k zápisu. Kromě toho lhůta přednosti začíná běžet ode dne podání uvedené přihlášky. Pokud samotný vznik práva přednosti, jakož i počátek běhu uvedeného práva závisejí na starším právu a na přihlášce tohoto staršího práva k zápisu, je logické, že i doba trvání práva přednosti závisí na starším právu. Naproti tomu žádná skutečnost neumožňuje předpokládat, že by doba trvání práva přednosti závisela obecně na pozdějším právu.
- 79 To potvrzují přípravné práce k první revizi Pařížské úmluvy na ochranu průmyslového vlastnictví z roku 1883, ke které došlo v roce 1900. Z dokumentů a protokolů z konference, která se konala v Bruselu od 1. do 14. prosince 1897 a od 11. do 14. prosince 1900, zejména z celkového rámce bodu 1 vyjádření předloženého německou delegací na přípravné schůzce ze dne 1. prosince 1897, z protokolu ze čtvrtého zasedání ze dne 7. prosince 1897, jakož i z protokolu z druhého zasedání ze dne 12. prosince 1900 (viz Akta z konference, která se konala v Bruselu od 1. do 14. prosince 1897 a od 11. do 14. prosince 1900, Mezinárodní unie na ochranu průmyslového vlastnictví, Bern, 1901, dále jen „akta z bruselské konference“ s. 169, s. 209 až 212 a s. 379 až 382), totiž vyplývá, že lhůta přednosti byla prodloužena ze šesti na dvanáct měsíců pro právo přednosti založené na patentu z důvodu, že předběžný průzkum, jemuž přihlášky patentu podléhaly zejména podle německých, rakouských a maďarských právních předpisů, vyžadoval více času. Vzhledem k tomu měly dotyčné státy za to, že je jim bráněno v přistoupení k uvedené úmluvě z důvodu, že je podle nich příliš krátká lhůta přednosti pro patenty, neboť délka trvání předběžného průzkumu téměř vždy přesahovala délku lhůty přednosti (viz akta z bruselské konference, s. 37). Prodloužení lhůty přednosti pro patenty navrhl Mezinárodní úřad Mezinárodní unie na ochranu průmyslového vlastnictví „za účelem zohlednění zvláštních potřeb zemí, kde je používán předběžný průzkum“ (viz akta z bruselské konference, s. 144), a následně bylo přijato a provedeno článkem 1 části II doplňkového aktu ze dne 14. prosince 1900, kterým se mění úmluva ze dne 20. března 1883 (viz akta z bruselské konference, s. 410).
- 80 Všechny tyto skutečnosti potvrzují, že podle konceptu, na němž je založen systém lhůt přednosti, je pro délku lhůty přednosti určující starší právo.
- 81 Mimoto skutečnost, že je čl. 4 oddíl E odst. 1 Pařížské úmluvy prezentován jako zvláštní pravidlo, které představuje výjimku ze zásady, podle které je pro stanovení délky lhůty přednosti určující povaha staršího práva, vyplývá ze samotného znění tohoto ustanovení. Slovní spojení „je-li“, které v kontextu uvedeného ustanovení znamená „v případě, že“, totiž nasvědčuje tomu, že se toto pravidlo použije pouze ve výslovně uvedeném případě. Stejně tak negativní formulace vyjádřená ve výrazu „pouze“ nasvědčuje výjimečnému charakteru určení délky lhůty přednosti odkazem na pozdější právo, a sice (průmyslové) vzory, odchylně od obecného pravidla.
- 82 Skutečnost, že čl. 4 oddíl E odst. 1 Pařížské úmluvy má povahu výjimky, vyplývá rovněž z historické analýzy, ze které vyplývá, že čl. 4 oddíl E uvedené úmluvy byl koncipován tak, aby byl použit výlučně na užitné vzory. Článek 4 oddíl E Pařížské úmluvy byl přijat v roce 1925. Jeví se, že vložení tohoto pravidla týkajícího se užitných vzorů je vhodné poté, co byla v roce 1911 působnost Pařížské úmluvy na ochranu průmyslového vlastnictví z roku 1883 rozšířena tak, aby do ní byly zahrnuty uvedené užitné vzory, když byly uvedeny ve výčtu práv průmyslového vlastnictví, jejichž ochranu uvedená úmluva zaručuje na základě článku 2 (nyní čl. 1 odst. 2 Pařížské úmluvy). Doplnění uvedeného oddílu E do článku 4 v roce 1925 umožnilo zabránit tomu, aby se dlouhodobě zveřejněný užitný vzor, na který se vztahovala lhůta dvanácti měsíců stanovená v čl. 4 oddílu C odst. 1 Pařížské úmluvy, nestal předmětem nového podání přihlášky jako (průmyslový) vzor.
- 83 Žalobkyně tedy právem tvrdí, že rozdílné zacházení stanovené ve zvláštním případě čl. 4 oddílu E odst. 1 Pařížské úmluvy mezi patenty a užitnými vzory lze vysvětlit zejména odlišnou délkou jejich příslušných zápisných řízení, neboť užitné vzory jsou zapsány a zveřejněny po stručném formálním průzkumu, zatímco přihlášky patentů nejsou zpravidla zveřejněny před uplynutím lhůty přednosti

dvanácti měsíců. Tento oddíl tak neměl vyvolávat účinky nad rámec případů týkajících se užitných vzorů, na rozdíl od toho, co podle všeho uvádí EUIPO, který na podání mezinárodní patentové přihlášky navrhuje použít lhůtu šesti měsíců stanovenou v článku 41 nařízení č. 6/2002 pro podání přihlášky užitého vzoru, který podle něj věrně odráží čl. 4 oddíl E Pařížské úmluvy.

- 84 Pokud jde jako v projednávané věci o to, že po dřívější přihlášce patentu následuje pozdější přihláška (průmyslového) vzoru, žalobkyně právem tvrdí, že cíl, na němž je založen čl. 4 oddíl E odst. 1 Pařížské úmluvy, se netýká přihlášek patentů. Nebezpečí, že by dlouhodobě zveřejněný patent byl předmětem nového podání přihlášky jakožto (průmyslový) vzor, totiž téměř neexistuje, což potvrzuje projednávaná věc, v níž žalobkyně podala u EPO přihlášku patentu PCT/EP2017/077469 dne 26. října 2017, zatímco čl. 93 odst. 1 Úmluvy o udělování evropských patentů ze dne 5. října 1973 stanoví zveřejnění až po uplynutí lhůty 18 měsíců ode dne podání.
- 85 Je nutno konstatovat, že argumenty, které EUIPO uvádí na podporu opačného stanoviska, nemohou zpochybnit závěr, podle kterého je obecným pravidlem, které tvoří podklad Pařížské úmluvy, to, že pro určení délky lhůty přednosti je určující povaha staršího práva. EUIPO konkrétně neuplatňuje žádný argument, který by mohl prokázat, že by se zvláštní pravidlo vytvořené pro užité vzory mělo použít rovněž na patenty.
- 86 V důsledku toho je třeba dospět k závěru, že odvolací senát pochybil, když měl za to, že lhůta použitelná na uplatnění práva přednosti mezinárodní patentové přihlášky PCT/EP2017/077469 žalobkyní pro všech dvanáct (průmyslových) vzorů, jejichž zápis požadovala, činí šest měsíců.
- 87 Druhému žalobnímu důvodu je tudíž třeba vyhovět.
- 88 Ze všech předcházejících úvah vyplývá, aniž je nutné zkoumat první žalobní důvod předložený žalobkyní, že žalobě musí být vyhověno v rozsahu, v němž směřuje ke zrušení napadeného rozhodnutí, a ve zbývajících částech musí být žaloba zamítnuta.

K nákladům řízení

- 89 Podle čl. 134 odst. 1 jednacího řádu se účastník řízení, který neměl úspěch ve věci, uloží náhrada nákladů řízení, pokud to účastník řízení, který měl ve věci úspěch, požadoval. Nutné výdaje vynaložené účastníky řízení v souvislosti s řízením před odvolacím senátem se považují za náklady, jejichž náhradu lze přiznat podle čl. 190 odst. 2 uvedeného jednacího řádu. Vzhledem k tomu, že v projednávané věci žalobkyně požadovala náhradu nákladů řízení a EUIPO neměl v podstatné části ve věci úspěch, je důvodné uložit EUIPO náhradu nákladů řízení.

Z těchto důvodů

TRIBUNÁL (třetí senát)

rozhodl takto:

- 1) Rozhodnutí třetího odvolacího senátu Úřadu Evropské unie pro duševní vlastnictví (EUIPO) ze dne 13. června 2019 (věc R 573/2019-3) se zrušuje.**
- 2) Ve zbývajících částech se žaloba zamítá.**
- 3) EUIPO se ukládá náhrada nákladů řízení.**

Collins

De Baere

Steinfatt

Takto vyhlášeno na veřejném zasedání v Lucemburku dne 14. dubna 2021.

Podpisy.